

de Rotter, de maa slaas med, det kan dog ikke være Meningen. Her tager jeg Øret og Halen af for at hjælpe Dyret. I Mod-sætning til, hvad der gælder om Heste, kan Behandlingen her paavises at være god og nyttig. Ogsaa visse Jagthunde har Haler, der er svære, og hvis Markering ikke staar i Forhold til deres andre Bevægelser, men vil skade og trætte dem i deres Bevægelser. Saadanne Dyr skal miste Halen, og Rottehunde skal pudses og pyntes paa Ørene, for at Rotterne ikke skal bide dem af. Det ærede Medlem maa ikke tro, at det gør ondt. Han vil maaske et eller andet Sted kunne faa Lejlighed til at overvære en saadan Ceremoni og vil da se, at man tager Hvalpen i Haanden — det skal gøres, medens de er smaa —, lægger Halen frem, sætter Kniven paa og gør sit Snit. Vov! siger Hvalpen, og saa løber den omkring og slikker Halen og er akkurat lige saa glad som før. Jeg har i disse Dage gaaet og spejdet efter, om jeg skulde kunne finde en eneste af de ærede Medlemmer, som bærer Ringe i Ørene eller har gennemborede Øren til Ringe. Der har i hvert Fald tidligere her i Folketinget siddet Rigsdagsmænd, som havde Ørene gennemboret, og der er maaske nogle af dem, som har haft det, men hvor Hullet er groet til, men jeg tror ikke, de kan huske noget om, at det var smertefuldt at faa en Stift sat gennem Øret. Det er saadanne Bagateller, som vi ikke kan give os af med i Lovgivning.

Den lokale Bedøvning af de halvanden Million Smaagrise skal jeg springe over. Kapunering af Fjerkræ vil jeg ikke udtale mig om, jeg har aldrig set noget saadant foregaa og har ikke noget Kendskab til det. Kunstfedning har jeg ikke set, men efter mit Kendskab til Fjerkræ kan jeg ikke forstaa, at denne Fedning kan være saa overmaade smertefuld. Det meste Fjerkræ, særlig Høns, er i Stand til at æde omtrent lige saa længe, som der er Plads til Mad i dem, og det gør de frivilligt. Hvis de en Gang faar for meget i sig, altsaa mere end der kan være i Kroen til Trods for dennes betydelige Elasticitet — de faar ikke Maden straks i Maven, men i Kroen —, gaar det ud igen, der kommer ikke mere, end der kan være. Det værste ved Kunstfedning er, at Fjerkræet afskæres fra Motion, idet man spærre Dyrene inde, og det kan være, at den Fremgangsmaade, man bruger, ikke er god, men jeg skal ikke udtale mig derom.

Jeg kommer saa til Bestemmelsen i § 8 om Transport af levende Dyr. Efter

denne Paragraf skal Dyrene under Transporten ikke blot mellem Øerne og Jylland, men ogsaa mellem Danmark og Udlandet, i hvert Fald paa dansk Søterritorium, anbringes saaledes, at de ikke kan saare hverandre og ikke er udsatte for vedholdende Kulde, Storm eller Regn. Men lad os holde os til det, at de ikke skal kunne saare hverandre. Vore Passagerdampere er indrettede saa komfortabelt, at man kan sende en gammel Dame paa første Klasses Kahyt med en saadan Damper. Kahytten har polstrede Vægge, saa at hun ikke kan støde sig, og man kan lade en Jomfru have hende under Opsigt, men vi kan dog ikke sige, at hun helt er afskåret fra at komme til Skade. Skal Transporten af Dyr være saaledes, at Dyrene ikke kan saare hverandre, maa de simpelt hen have hver sin Kahyt, og saa er det alligevel ikke afværget, at de kan saare sig selv eller blive saaret ved Skibets Bevægelser. Naturligvis skal Indretningerne om Bord være forsvarlige, og de skal være stærkere og bedre paa Fart over Nord-søen end paa Fart over Guldborgsund, det giver sig af sig selv, men det er vanskeligt i en Lov at skrive noget bestemt derom.

Jeg er ganske uforstaaende overfor, hvad der staar i § 10. Hvorfor skal Hestene, naar de nu skal have virkelige Hesterettigheder, først have dem, naar de kommer ind i en Besætning paa over 10 Heste? Det forstaaer jeg ikke. Det kan være, man har tænkt paa, at i Ildebrandstilfælde er det lettere at redde 5 Heste end 10. Det er vel Tanken, men den holder langt fra Stik. Det at redde Heste under Ildebrand er en meget vanskelig Sag. I Almindelighed kan man paa 2—3 Minutter trække dem ud af Stalden, men det gaar ikke saadan under en Ildebrand. De Herrer, som har været med til at bjærge levende Dyr under Ildebrand, vil vide, at det er Dyrene selv, der volder den største Vanskelighed. De bliver vilde, naar de ser Ilden. Det kan hælde, at man redder f. Eks. alle fem Heste og slipper dem ude paa Engen, og at alle fem Heste løber ind i Ilden igen og brænder op. Det er der ikke det mindste i Vejen for, de ved ikke, hvad de gør. Skal Hestene have Beskyttelse i Stalden, saa lad dem faa det, uden at der sættes saadan en streng Census som den Bestemmelse om de 10 Kreaturer.

Om Slagtning er der mange gode Bestemmelser, som jeg er glad ved, men der staar, at Slagtningen kun maa udføres af